Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 125 (10 508). Львів, середа 10. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.

ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Германії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Перевірка відношення.

Польсько-жидівський конфлікт на відкладі монопольних концесій, як ми передбачували, вже приймає тільки характер неприємного інциденту. Правда, головний угодовий арлєкін пос. Райх, поруч инших нешкідливих демонстрацій, зголосив теж уступлення зі становища голови жидівського клюбу, та й цей жест не має глибшого значіння. Головна Рада Сіоністичної Організації й жидівський соймовий клюб, як було до передбачення, не приняли резиґнації пос. Райха. Бажаючи полякати польську реакцію, що може втратити такого надійного угодового сподвижника, він ще задумується, чи відкликати — чи обстоювати резиґнацію. Та це звичайні „страхи на Ляхи". Не підлягає сумніву, що пос. Райх верне на своє попереднє становище, а в найгіршому випадку посадить на ньому свого alter-ego.

Галицькі сіоністичні посли справді виявили всі прикмети „реальних" політиків. Вони дуже скоро перейшли до денного порядку над своїм обуренням і замають собі угодовий шлях зеленими галузками з польської преси, яка теж „обурюється", що галицьких „реалістів" стрінула в соймі така неприємна несподіванка. Значить, похміля від удару минає і все вертає на попереднє місце.

Польсько-жидівські переговори ведуться від довшого часу. Менше більше пів року підмальовані на сіоністичний колір сучасні Левенштайни сновигали по заулках, торгуючись і підхлібляючись польській реакції та використовуючи до цього свою представницьку чисельність в соймі, свої — несвої мандати. Аж в половині мин. місяця варшавська жидівська преса відкрила заслону з політичних ходів угодової більшости жидівського клюбу. Тоді довідалися ми, що пос. Райх на основі ухвали Головної Ради Сіоністичної Організації відбув конференцію з мін. закорд. справ Скшинським, представляючи такі жидівські домагання:

1) Припинення політики економічної екстермінації у відношенні до жидівського населення;

2) Фактична повна рівноправність жидівського населення у всіх ділянках політичного, суспільного і культурного життя — та

3) заспокоєння культурних потреб жидівського населення.

На посередника в польсько-жидівських переговорах запрошено відомого Л. Вольфа. Та запрошуючи його, вимагаючи піддержки жидівської угодової позиції з боку англійського жидівства супроти уряду і польських партій, пос. Райх під натиском нечисленної опозиції і не без порозуміння зі самим Л. Вольфом відіграв комедію. Мовляв, польсько-жидівські переговори є внутрішньою справою, до яких ніхто не має права вмішуватися. „Кінець-кінців — голосить пос. Райх — ми не є дітьми. Таж мусить дійти до порозуміння між урядом і польським населенням. Тут не йде про порозуміння з п. Вольфом". А пос. Райхові секундує краківський рабін пос. Тон. Він просто дорікає п. Вольфові: „Ваш приїзд є для нас тому неприємний, що переговори з Жидами є „артикулом на експорт; а ми хочемо трактувати справу яко чисто внутрішню і вважаємо, що ніхто чужий не має права мішатися до того".

Як бачимо, то покликаний на посередника п. Вольф примушений проковтнути самі імпертиненції, посередньо й безпосередньо йому говорять самі грубости, а він все таки мужно видержує на позиції... згідно з умовою.

Змагаючи семимилевими кроками до згоди, себто до офіціяльного і відплатного, а не виключно самочинного і платонічного, сповнювання польонізаційної місії на „кресах", галицькі „реальні" політики, ці новітні Датани й Авірони, обкидали камінням найхарактернійшого, найліберальнійшого сіоністичного провідника пос. Ізаака Ґрінбавма, людину великих чеснот і великого ума. Премієр Вл. Грабскі заявив у своїм часі, що про угоду так довго не може бути мови, як довго в жидівському клюбі проявляється вплив пос. Ґрінбавма. Отже Датани й Авірони, ліквідуючи той вплив простолінійного політика, навіть не дали йому спромоги уступити з честю. Казали йому в імя „партійної дисципліни" задержати мандат і ...виїхати на якийсь час до Палестини. Тим способом бажають вони з пос. Ґрінбавма зробити опуда, колиб уряд проволікав з переговорами, або — колиб заключивши угоду — її не додержував. Значить, з пос. Ґрінбавма проти його волі зроблено на всякий випадок резерву.

З метою за всяку ціну перевести угоду, жидівські „реальні" політики не лише покористувалися всякими штучками, але й запродукували кілька комедій з п. Вольфом, з пос. Ґрінбавмом, а в останньому часі зробив пос. Райх комедію з самим собою.

Всі ці заходи, штучки, підступи й комедії вказують, що ніщо не спинить „малопольських реалістів" перед доведенням угоди до кінця. Инша річ, чи вона буде здійснена, себ-то чи польський уряд, як еманація польського антисемітизму, органічно буде здатний додержати умови. Про Жидів ми не сумніваємося.

І якраз факт польсько-жидівської угоди примушує нас перевірити наше відношення до Жидів й їхньої політики. Український народ ніколи не проявляв різких антисемітських настроїв, головно ніколи не було проявів антисемітизму серед галицьких Українців. Навпаки, Українці все спочували національній і політичній емансипації жидівського народу, не говорячи вже про те, що становили й досі становлять єдину основу економічного істнування жидівських мас. Українці не лише спочували жидівській емансипації, але й ділом проявили свої симпатії до Жидів. В р. 1907 українські виборці вибрали двох сіоністичних послів (Малєр і Габель), не витягали ніяких консеквенцій з жидівського донощицтва в часі світової війни, не попрікали Жидів за зломання навіть проголошеної „невтральности", розуміючи їх складне положення. Жиди взяли участь у виборах 1922, загарбали 10 українських мандатів, і знову з того не витягано консеквенцій в пересвідченні, що жидівські посли заступатимуть інтереси **всього** східно-галицького населення.

Тимчасом жидівська політика покотилася иншими шляхами. „Святий егоїзм", виключність жидівських інтересів, тиха боротьба з українською кооперацією, ширення „польської культури на кресах", а в останньому часі угода при помочі 10 загарбаних мандатів. А та угода має на меті обєднатися з польською реакцією за рішення характеру польської держави в користь її польської єдинонаціональности та — так сказатиб — поділитися сферами впливів на „кресах" під прапором польонізації.

Жиди є льояльні. Це їм вільно,

Положення на Вел. Україні.

Промова голови Раднаркому УСРР. Чубаря, виголошена на IX Всеукраїнському Зїзді Рад.

IV.

Промисл.

В галузі промисловости ми маємо теж деякі досягнення. Виробництво нашої промисловости збільшувалось з року в рік. В 1922—3 році було випущено всієї продукції на 200 міл. карб., у 1923—4 році, себто в звітному році, було випущено продукції промисловістю на 323 міл. з половиною і на 1924—5 рік уже намічений плян виробництва випуску на 401 міл. карб. Зріст виробництва йде, як бачите і по важкій індустрії і по легкій. Зріст важкої індустрії не є дуже значний, тому що нам на 1924—5 рік довелось скорочувати виробництво, бо ми не мали таких перспектив, що забезпечувалиб нам збут цього виробництва.

Коли ми візьмемо виробництво продукції нашої промисловости в 1912 році, то побачимо, що після війни і революції, вона знизилась і потім стала зростати. В 1921—2 році наше виробництво складало всього тільки $1^1/_2$ проц. од 1912 р., ви бачите, що майже на 0·9 проц. ми спустились вниз, а потім почали підніматися. В 1922—3 р. це виробництво нам удалось піднести до 23·8 проц., в 1923—4 р. нам удалось його піднести й до 40 проц. довійськового часу, це було в нас уже в 1923—4 р. На 1924—5 рік ми склали програму, що дає більше підвищення виробництва і думаємо, що в цьому році нам удасться досягнути до 60, або навіть і до 75 проц. в цілому по промисловости централізованій і місцевій.

Окремі досягнення я вже зазначав в галузі метальопромисловости. Тепер приведу декілька чисел про цукрову промисловість. У нас в 1924 р. було засіяно буряком 239 тисяч десятин, а цьому році по пляну у нас повинно бути засіяно 338 тисяч десятин. У минулому році цукрове виробництво дало 23·8 міл. пудів проти 17·6 міл. пудів попереднього року, себто збільшення всього на 17 проц., а засівна площа була засіяна на 41 проц. До цього причинився з одного боку недорід в деяких районах, а в деякій частині відбувається погана обробка землі. Але я мушу зазначити, що у нас зріст площі з року на рік все побільшується, в той час, як в РСФРР площа буряка майже не збільшується і поза торік там булови роблено 3.350 тисяч пуд. цукру а торік було вироблено всього 3.805 тисяч пудів. Як бачите, там цукрова промисловість тримається на одному рівні, а у нас засів все збільшується, у нас все збільшується виробництво і повинно збільшуватись і надалі, бо у нас кліматичні умови і грунтові умови дають змогу до підвищення цієї галузі промисловости.

Я не буду далі зупинятися на окремих галузях нашої промисловости, скажу тільки, що поруч з тим, що ми збільшували виробництво, ми збільшували і нагрузку окремих наших підприємств. Нам дуже перешкаджало в попередні роки те, що виробництво розпорошувалось по всіх підприємствах, і що ті підприємства не були досить нагружені і кожне виробництво виробляло дорогу продукцію. За попередні роки ми провадили жорстоку кон-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie, Pr. 402/25/2. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 121 (10.451) z dnia 4. VI. 1925, w artykułach następujących w ustępie, a to: 1) z pierwszego artykułu na str. 3-ciej tytuł i wstęp aż do słów: „molodju w Peremyszli" włącznie; 2) w rubryce: „Nowynky" notatka p. t. „Zmina terenu" w całości; 3) „Z sudowoji sali" ustępy między słowami: a) konsternacja... a holowao nuwszych, b) konfident policji... a wijsko, c) nazwana... a Ne zważajuczy zawiera znamiona ad 1) 2) występku z § 303 uk. ad 3) a) b) występku z § 305 uk. ad 3) c) występku z artykułu VIII. ust. z 17. XII. 1862 Nr. 8. 1863. Dz. p. uznał dokonaną w dniu 3. czerwca 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 4. czerwca 1925 r.

Hawel.

централізацію виробництва на певних групах підприємств. Ми припинили виробництво на деяких підприємствах і завдяки тому ми підвищили організацію виробництва на тих підприємствах, що перестали працювати. Ми за минулий рік уже не скорочували підприємств, уже поширювали кількість працюючих. В цьому 1924—5 році ми повинні були ще більше поширити кількість працюючих підприємств. Технічний стан в 1923—4 році був використаний тільки на 57 проц.

Технічна можливість нашої промисловости, рахуючи її на 100, не використовувалась цілком тому, що у нас кошти промисловости, як і кошти сільського господарства, ще дуже й дуже обмежені. Але в 24—25 році ми змогли піднести використання технічного стану підприємств до 81 проц. Це дало деяку можливість упорядкувати виробництво та здешевити собі вартість виробництва.

Наприклад, візьмімо ціни на с.-г. ременент. Торік на VIII. з'їзді казали, що ми с.-г. ременент даємо селянству по такій ціні, по якій воно брало в довійськовий час, рівняючи довійськовий карбованець червоному карбованцю. Але продавши ременент по такій ціні, ми побачили, що наші підприємства дали великі збитки і коли-б ми цим шляхом допомагали селянству, то у нас виробництво с.-г. ременту було би перешкоджене. Тому уряд Союзу і наш український уряд прийшов до висновку, що ціни на с.-г. ременент повинні бути трошки підвищені, аби забезпечити підприємства від збитків. Дякуючи тому, що ми зробили цей крок, може не дуже приємний для селянства, але крок, якого вимагав стан промисловости, ми досягли того, що наше виробництво поширилось більш ніж на 100 проц. проти попереднього року і завдяки цьому поширенню виробництва ціни на майбутній рік можуть бути установлені рівняючи карбованець довійськового часу з карбованцем червоним. Тільки цей крок допоміг нам зробити те, чого вимагає селянство в цілому, не тільки на сьогоднішній день а й на майбутній. В цій галузі нашої промисловости ми стежимо за тим, щоби не тільки зараз жити з селянством в ладу, постачаючи йому продукцію по дешевим цінам, а щоби підготувати про-

мисловість до дальшої знижки цін. Я мушу тут зазначити, що знижки цін на продукцію зараз є наслідком не тільки більшої нагрузки наших підприємств, не тільки деякого поліпшення оборудування підприємств, а є наслідком того великого напруження праці, на яке пішла робітнича класа і тут у нас на Україні, щоби упорядкувати, поліпшити нашу промисловість.

Ми підтягували заробітню платню тяжкої промисловости і затримували заробітню платню легкої промисловости. Треба зазначити, що ми це завдання мусимо розвязати не тільки за рахунок напруження мускульної сили, але за рахунок поліпшення самої організації підприємства. На великий жаль ми не маємо в промисловости необхідних коштів, щоб зараз значно збільшити приладдя та дістати найбільш кращі приладдя з-закордону. Ми гадали, що нам удасться використати визнання Радянського Союзу та одержати деякі позички чи приладдям чи грошима від Англії або Франції. Ця надія не здійснилась й ми мусимо зараз напружувати всі зусилля, щоб своїми коштами розвивати промисловість, маючи на увазі той момент, що ми хочемо збільшити кошти для села.

Ми хочемо піднести сільське господарство, щоб більше купували виробництва, щоб підтримували дальше поширення нашої промисловости. Нас не лякає те, що зараз дехто вже запитує, чи не пора нам підвищувати ціни на продукцію, бо ціни на продукцію промисловости росходяться з цінами сільського господарства й кажуть, що можемо зробити з ножиць кліщі. Ми гадаємо, що політика уряду йде тим шляхом, що піднесення цін на продукцію промисловости зараз не може бути, а ми мусимо навпаки добиватись ще більшої знижки цін на нашу продукцію, добиватись того, щоб самодіяльність робітничих мас, робітничих організацій та напруження державних зусиль дали нам змогу й надалі поліпшити якість продукції, зменшити собівартість. Ми бачили із наших часописів, як багацько робітників висловилось за те, щоб упорядкувати виробництво, як багато виявляється ініціятиви для впорядкування всякої виробничої роботи.

Можна ще зазначити про один момент — це про Донбас.

Дехто говорить, що після підвищення продукційности праці, зменшується кількість робітників на виробництві. Треба сказати, що чим більш будемо виробляти продукції, то тим менше робітників буде зайнятих в промисловости. Цей погляд є помилковим тому, що наша промисловість завдяки підвищенню праці, завдяки збільшенню виробництва, не складає вироби на склад, а навпаки нашого виробництва бракує і навіть в таких галузях, як металургічна промисловість. Нам треба буде подбати надалі про те, щоб поширити промисловість взагалі й насамперед поширити металічну промисловість, яка повинна задовольняти потреби селянства в галузях постачання ременентом й поліпшення свого господарства.

Події у Шанґаю.

Вже від кількох днів переповнена преса вістками про те, що в Шанґаю не добре. Виявляється, що там вже давно підготовлялося повстання. Мета повстання звільнити Шанґай від чужинців а в першу чергу від Англійців і Японців. Всю керму того революційного руху взяли у свої руки китайські студенти, які є там незвичайно гарно зорганізовані і які відіграють величезну політичну ролю в цілому Китаю. Почалося від страйку 100 тисяч робітників. Шанґай є великим фабричним центром, в якому скуплена маса визискуваних англійським і японським капіталом робітників, бо всі майже тамошні фабричні підприємства є власністю англійських а в меншій мірі японських капіталістів.

В часі демонстрації поліція ужила зброї. Наслідком перестрілки впало багато трупів і споміж студентства. Це викликало широкий відгомін у цілому Китаю. Страйк загострився, поширився та вилився в похід проти чужинців. Студентство обняло провід цілої акції та фактично опанувало цілим містом, в якому виконує владу.

Англійські урядові кола мають намір спільними силами всіх великодержав інтервенювати в Хінах та запровадити там лад. Японія вже прислала до Китаю один воєнний корабель зі значною залогою. Цими днях сподіються в Шанґаю появлення кількох англійських воєнних кораблів теж зі значними силами.

Та все те ще більше розбурхує пристрасти в цілому Китаю а не тільки в Шанґаю. За страйкуючими і революціонерами стоять большевики. Карахан піддержує всю акцію морально та фінансово. Дійшло до того, що студенти поставили ультімат англійському посольству, щоби воно негайно вибралося з міста із Китаю, щоби дало відшкодування всім раненим і родинам погибших у часі вуличної перестрілки, а накінець, щоби англійський уряд оправдався перед китайським урядом і просив вибачення за надужиття. Виявляється, що у фабриках використовували англійські капіталісти немилосердно навіть працю малолітних китайських дітей.

Крім цього проголошено в Шанґаю бойкот усіх чужинців. Їм не можна продавати ніякої поживи, не можна брати від них ні англійської ні японської валюти, а всі робітники занняті в японських та англійських фабриках і підприємствах не сміють вертати назад до своїх чужинних роботодавців.

Словом становище і екзистенція чужинців сильно загрожена. Закордонна преса інформує, що з Шанґаю той рух поширюється на весь Китай. Большевики його опановують та використовують для себе.

Жертвенність

на „Рідну Школу" у місяці квітні 1925

Без буджету уложеного наперед не може бути плянової і здорової господарки в одній установі. Тому Головна управа УПТ. обчислила потреби тов-а і подала їх до відома поодиноким повітам. Подала також цифру, яку повіт має зложити на потреби „Рідної Школи". На [illegible] квітні 1925 р. такий відгомін:

Клим Поліщук

„Сінь голубинна".

(Докінчення.)

V.

„Вже після вечері, якою — завжди — квасне молоко, як про себе:

— Завтра рано Петра хоронити...

— А як-же зі школою? Марта.

— Побачимо... — сказав, а сам щось про Достоєвського.

(Квасне молоко, що на вечерю, після „припису" Мечнікова („простокваша"), а Мечніков — Росіянин. Звідси зацікавлення російською літературою, а головно — Толстим і Достоєвським. Це, та ще аматорські вистави у „Народнім Домі", — головна причина його пробування у Талергофі. Що-ж до небіщика Петра Топірчука, так вину його Ти, Господи, віси).

— Так усе збагнути міг хіба — що один лиш Достоєвський...

...Лягаючи до ліжка, ще раз про те саме:

— То-ж весь наш народ, як той Раскольніков, сам себе спалює...

А від цього, як минулої ночі, — безсонність.

Невідступно одне:

— Все, що було, вітри вивітрили...

І шарпали дуже по далеких степах України і снувалося тонке мереживо мрій про золотоверхий Київ, звідки „пішла і є земля Руська" і звідки („Татарським" шляхом) — Хмельницький...

Трівожно:

— А народ сам себе спалює...

Перед очима купа брудних кусників півшовкового паперу, а серед них один — Вашінґтон...

Думкою:

— Однак, щось таки треба... Ще дві корови в хліву і де-що у коморі... Може-б так ще щось десь визичити... Петро добре видумав... Така школа підсилить людей... Треба підтримати...

І знову думкою:

— А як-же Марта?... То-ж ті корови все одно, що її... Вона-ж то їх вигодувала... Навіть оця подушка, що під головою, — її подушка... Після того, як з отого „копця" (набій за набоєм!) три дні і три ночі, — нічого не стало... Тепер — вона все і її все...

Робилося душно, як у палючі жнива, коли на обріях сонячне марево, а в житах — перепілки...

— На Іллю з процесією... — сухими губами про себе і щось таке, як сумнів:

— Кому то потрібне...

Тер долонею вогке від поту чоло:

— Щож це я так, наче хорий?... Що-ж це я?...

Спека зростала, як у справжні жнива, а десь так, як-би її справді були перепілки.

„Піть — піть — дом... Піть-піть-дом... Піть-піть-дом"...

...На обрії — сонячним маревом — син... Іде собі і нічого... Цілком так, як колись на тім образі, що наче хрещення Киян, — малий, у білім весь...

— Ага! — здогадом. — Він-же тепер парохію має... Хотів бути медиком, а став парохом... Целібатником... А скільки-то віддано сили й любови, щоби тільки міг підтримувати... Підтримувати, що раз започатковане...

Десь дзвони, як на пожежу, але так знайомі...

— Ті, що Мадяре вивезли... шопотом про себе, чуючи, як страшно хочеться пити і нема чого пити, бо скрізь тільки одне сонячне марево і земля, як черінь у печі, — горяча...

Хтось десь наче словами:

— Процесію треба...

А тоді „Татарським" шляхом (колись — Хмельницький!) безліч народу в свитах і мережаних строях, а він попереду всіх, — скільки сили:

— Від голоду, трусу й вогню...

І чув, що враз наче хмара над ним і краплі важкого дощу на чоло.

— Зимний оклад, прошу їгомосця...

— Марта?! — здивовано.

— Їгомосць певне хорі, що так говорили... — промовила Марта.

Розглянувся. —

Кімната. Стіл. Лямпа. Далі — стіна, а на ній важкі рами з червоної бронзи, в яких та, чия усмішка (у снах) будила згадки загублених весен (зимою), а за вікном вогка темінь і ніч, як безодня...

— Корови твої... — сказав.

Марта раптом заплакала:

— Куди-ж я тепер...

— Тихо... — шепнув. — Тихо... Буде син тут, так скажеш йому, хай підтримує... Хай підтримує... Ту школу також...

Стала тиша і в тиші тій — кроком — далеке:

„Що в полі, в полі сам Христос ходе"...

— Скоро весна... — сказав через якийсь час.

Марта мовчала і плакала...

Вогка темінь за вікном повільно здріґалася, наче згорталася й між вітами яблуні, що під вікном, заворушилися сиві плями світанку.

Марта, витираючи сльози, глянула на вікно:

— Скоро день...

Він дивився у стелю і бачив — місто на горбах: димарі, церкви і костели, та ще той „копець", що на память „унії", а село на низинах: стодоли й хати, хати й стодоли, осторонь яких — церква на горбочку, що як сінь голубинна...

Спраглі уста безсило:

— Сінь голубинна, від якою всі дні мої...

... Марта плакала...

Весна 1925 року, у Львові.

Вплив жертв на „Рідну Школу"

за місяць квітень 1925, по повітам Східної Галичини та з несхідно-галицьких повітів.

Ч. пор.	Повіт	Громад в повіті	Жертвувало громад	Вплинуло до Каси Гол. Упр.	Остало в касі Кружків*)
1.	Львів-місто	1	1	2.299·57	916·48 [1])
2.	Коломийщі	53	27	25·—	1.309·86
3.	Золочів	89	31	4·50	1.263·41
4.	Перемишль	123	26	127·—	853.12
5.	Яворів	70	33	35·—	960·62
6.	Коломия	58	30	313·31	91·48
7.	Дрогобич	79	7	71·40	546·70
8.	Городенка	50	47	—·—	498·70
9.	Сокаль	101	6	488·15	—·— [2])
10.	Товмач	64	14	463·42	—·—
11.	Бережани	74	5	52·—	345·05
12.	Чортків	14	21	34·76	345·17
13.	Тернопіль	82	?	12·20	359·42
14.	Борщів	75	18	—·—	319·66
15.	Мостиска	78	4	316·90 [3])	—·—
16.	Долина	87	?	45·—	263·16
17.	Рава Руська	73	3	117·75	171·77
18.	Богородчани	27	2	276·50 [4])	—·—
19.	Львів-повіт	131	23	249·10	22·80 [5])
20.	Стрий	53	?	3·—	262·15
21.	Заліщики	57	6	175·21	74·87
22.	Надвірна	33	4	138·98	116·70
23.	Калуш	69	5	235·—	—·—
24.	Бібрка	91	3	229·34 [6])	—·—
25.	Печеніжин	22	2	41·50	186·60
26.	Снятин	41	2	5·—	202·87
27.	Теребовля	43	5	202·20	—·—
28.	Станиславів	75	1	195·—	—·—
29.	Радехів	56	?	81·40	—·—
30.	Рогатин	100	6	48·64	128·—
31.	Підгайці	64	5	174·40	—·—
32.	Жидачів	74	7	158·02	—·—
33.	Жовква	75	4	147·07 [7])	—·—
34.	Старий Самбір	56	3	127·—	—·—
35.	Турка	74	6	127·—	—·—
36.	Самбір	87	2	7·—	113·72
37.	Косів	42	2	105·—	—·—
38.	Бучач	87	6	104·10 [8])	—·—
39.	Перемишляни	69	4	100·50	—·—
40.	Городок	65	5	97·—	—·—
41.	Сколє	51	7	82·20	—·—
42.	Лісько	154	4	78·—	—·—
43.	Броди	79	2	14·50	62·82
44.	Збoрів	53	6	75·85	—·—
45.	Ярослав	109	6	71·25	—·—
46.	Березів	56	7	69·40	—·—
47.	Камінка Стр.	60	4	59·—	—·—
48.	Добромиль	95	3	48·90	—·—
49.	Скалат	64	5	34·—	—·—
50.	Любачів	65	1	25·80	—·—
51.	Рудки	70	2	13·50	—·—
52.	Сянік	130	2	11·75	—·—
53.	Збараж	60	2	9·—	—·—
54.	Городок	70	—	—·—	—·—
	з повітів несхідно-галицьких		25	248·55	—·—
		3.826	419	8.355·77	9.713·35

Приватні школи це не хвилевий огник, який може блимнути й згаснути. Їх удержання потребує постійних поважних засобів. Досада збирає, коли подумаєш, що як один сидить сам на добрій посаді, другий тільки й говорить про свої заслуги для розвитку школи, але й один і другий не був би противний, коли би учитель приватної школи працював за дармо. Бо тільки так можна це розуміти, коли край посилає у квітні на видатки „Рідної Школи" 8.358 зол. 77 сот. тоді, коли на виплату в одному місяці потребує Головна Управа 20.000 зол. Яким чином може бути кращий стан, коли на примір богатий подільський повіт складає тільки 9 зол. у місяць на потреби народнього виховання, а кружок того повіту таки нічого не придбав, коли провідники кількох повітів не потрапили на місцях придбати для „Рідної Школи" більше чим дві громади. А вже тут безумовно не може бути оправдання. Нарікає дехто, що не має гроша, незгайже закине комфорт, позриває, але на „Рідну Школу" мусить кожний стати! Инакше самі задавимо її нашою пасивністю!

Наближається критичний час: шкільні ферії, коли й мізерний дохід зі шкільних оплат відпаде. А потреби школи все таки істнують і в часі ферій. Її працьовники мусять сдержати належний відпочинок, а також... засоби до життя навіть у часі ферій. — *Секція „Рідна Школа" УПТва.*

*) Невиказані в цій рубриці Кружки не прислали до 31. травня п. р. обовязкових місячних касових віставлень.

1. з того остало на потреби Кружка Грінченка 575·88, Кружка короля Данила 199·50, Кружка князя Льва 141·10;
2. з того Кружок в Белзі 52·43;
3. з того Судова Вишня 75;
4. з того Солотвина 35;
5. з того Щирець 143·30; остало в Кружку в Щирці 22·20;
6. з того учительство 191·34;
7. з того Мости Великі 100, Куликів 39;
8. з того Монастириска 66·10.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Поминки.

Святкування памяти Героїв.

Як щорічно, так і цього року Львів величаво святкував память Героїв, що своїми головами наложили.

Процесії з усіх львівських церков удалися першого дня Зелених Свят на янівський а другого дня на личаківський цвинтар. Процесії перейшли містом під проводом священиків при співучасти непроглядних мас народу.

На янівськім цвинтарі після панахиди виголосив відповідну промову о. Галант, на личаківськім цвинтарі проповідь-промову на підкладі вавилонських (невільничих) мотивів виголосив о. Горчинський. На обох цвинтарях було до 8 тисяч народу, головно робітництва, міщанства й ремісничої молоді. За те — на жаль — рідко доводилося зустрічати інтелігентів, за винятком кількадесяти осіб. А прецінь у Львові живе понад тисяча інтелігентних родин, а святкування памяти Борців є не лише усвячуванням традиції.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Криза польського уряду.

Внаслідок уступлення віцепрем. Тугута і вачеплених ним ревеляцій на тему потурання міністром вн. сп. провокацій, зголосив свою димісію мін. Ратайскі. Як наслідників на його місце висунено кандидатури б. делегата уряду на Виленщину Романа, і воєводів білостоцького Ремборского, львівського Гараніха і лодзького Дароского. Дня 7. VI. премієр мав конференцію з президентом держави, на якій рішено покликати на становище мін. вн. сп. Романа. На разі здержано іменування Романа, бо виступила проти нього головно ППС. Держ. підсекретар Смульскі задумує теж уступити, бо вважає димісію Ратайского постпонуванням своєї особи.

Протибільшовицький фронт.

Румунський мін. зак. спр. Дука звернувся до болгарського мін. зак. сп. Кальвова з предложенням устійнити одноцілий румунсько-болгарський фронт проти більшовизму. Це запрошення викликало велике враження.

Польща, СРСР. і М. антанта.

„Н. Фр. Пр." оголошує розмову з мін. зак. справ Скшиньским. Він остаточно зясовує відношення Польщі до СРСР.: Большевицької небезпеки ще не усунено, одначе розумна політика евр. урядів зуміє розвязати господарські і політичні питання без революційних здвигів. Мир є найважнійшою передумовою такої політики. ІІІ Інтернаціонал рахує на заворушення в Европі. В разі поважніших конфліктів ці надії мали би мати деяку основу. Відношення Польщі до СРСР. є наскрізь мирне. В найблизшім часі слід сподіватися управильнення в радянським урядом спірних питань, чим осягнеться господарське співділання обох держав. Відношення Польщі до М. антанти є приязне, бо Румунія є союзником Польщі, з Чехословаччиною навязано близьке порозуміння, а з Югославією лучать Польщу звязки раси і спільність високих цілей.

Нота союзників до Німеччини.

Остання нота союзників до Німеччини в справі роззброєння викликала бурю в нім. пресі. Соц. і дем. преса виявляє велике заклопотання. Зате націоналістична преса означує ноту як нове домагання капітуляції.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** В останньому часі „Діло" передрукували ми з перемиського „Українського Голосу" статтю д-ра О. Греша п. з. „Память Героїв" у надії, що вона не підпаде конфіскаті пройшовши вже перемиську цензуру. Та виявилося, що в Польщі обовязують одні закони, але сторожі законів не однаково їх виконують. Те що є законне в Перемишлі, противиться духові тихже законів у Львові. Доля тої чи иншої статті залежить отже виключно від „widzimisię" того чи иншого прокуратора. І саме жертвою таких відносин впала і наша передрукована з „Українського Голосу" стаття. Н. львівський прокуратор посчеркував їй одинокі слова, речення, уступи і ціле закінчення і тим самим заступив перемиського прокуратора. Крім того впали жертвою прокураторського олівця ще два уступи малого фейлетону п. з. „Mistteś... złoty róg".

— **Домоворні провокатори та їх робота.** В звязку зі шкільною плебісцитовою акцією на Волині появились між населенням летючки писані чистою українською мовою, в яких у формі діяльогу якийсь осмілкінський „патріот" повчає інших селян про шкідливість декляраціі за українською викладовою мовою в школі. Наведемо кілька цитатів із тої широкої Поляками і осмілкінцями летючки, а вони засвідчать найкраще про свій провокаційний характер та перфідність. Ось вони: „Кажуть люде, що там, де підписали декляраціі за українську школу, школу таку держава дасть, але учителя не буде платити держава, а тільки ті люде, котрі деклярації підписали. Кажуть, що ті деклярації то була така штука, аби пізнати хто порядний і спокійний а кого треба мати на увазі, кажуть і таке, що тим хоробам держави не дадуть землі, яку мають роздавати". — Відповідь: „Моя думка така. Були деклярації за українську школу. Ходили ріжні „добродії" та намовляли підписувати. Чому намовляли? А тому, що вони хотять у нас на Волині людей у темноті держати! Підписували люде не за те, щоб злого писаря забоявь або щоб там друге, а за те щоб у школі, у нас не було державної мови польської а тільки українська. А чи з тою українською мовою дасть собі хто пізнійше раду? Держава польська, польська влада, була давніш, буде і тепер і на віки. В польській державі нам жити і державної мови нам треба добре вчитись. В темноті хотять нас держати ті, що брехнею підписи збирали, хотя і наші українські посли. Деклярації мали ту мету, що по них уряд може відріжнити добрих і спокійних громадян, заслугуючих на поміч Влади, на землю, від ворогів польської держави." Хіба досить! Аж заносить подлістю та хрунівською безсоромністю.

— **Зразковий війт.** Пишуть нам зі села Коршова, коломийського повіту, що там буде нестримно паказний війт Дутчак а оглядач від худоби теж Дутчак дотримує йому кумпанії. Війт Дутчак, непросипущий пияк, стягає безнастанно податки від псів, або придумує всякі оплати, або страшить людей за те, що підписали деклярації за українською школою і вічно пе. Доходить до того, що коли Жиди виганяють його з корчми, та він переноситься до канцелярії і там запивається до упадку або з псярником або з оглядачем. За громадську луку (толоку) постягав від селян по 30 зол. оплати і не знають що з тими грішми зробив. Там кажуть, що їх пропив. В оглядача Дутчака вся стодола забита шкірами з побитих селянських собак. За те війт Дутчак з товаришами роблять всякі можливі перешкоди та пакости читальні „Просвіти" в Коршові.

Варто, щоби такими війтами і їх господаркою заінтересувалася наша парляментарна репрезентація.

— **Знижка цін на їзду автами у Львові.** Вчора відбулася у львівському магістраті нарада представників автомобілевих підприємців, на якій порішено урегулювати остаточно цінник автомобілевої їзди. Підприємці згодилися на такий цінник: Їзда на 300 м. коштуватиме 60 сотиків, кожних дальших 150 м. по 10 сот. більше, а один км. коштуватиме 1 зол. від особи, кожний слідуючий км. 66 сот. більше. Вночі перший км. коштуватиме 1·40 зол., а кожний слідуючий 1 зл. більше. Пакунки до 20 кг. вільні від оплати, а понад 20 кг. за оплатою 30 сот. Приклад: Переїзд двох осіб з головного двірця до готелю Жоржа коштуватиме 2·80 зол. за третю особу доплата 30 сот. Переїзд з двірця на помістову площу теж 2-ох осіб 4·40 зол., а з двірця на Личаків 4·40 зол. Всі ті ціни установлено тільки для автомобілів системи Форда.

— **„Перли української поезії"** (Biserje (perle) ukrajinskie poezije.) Під цим заголовком задумав молодий хорватський публіцист д-р Іван Есіх видавати ряд перекладів з українського письменства. Першим з ряду являється Богдана Лепкого „Allegro pathetico", що вийшов з уяви блешім хор. понотувнем журналу „Vecer" з д. 29 травня н. р. З повною певністю можу ствердити, що переклад в нічім не уступає оригіналові і читається з найбільшим вдоволенням як річ скорогіляно-оригінальну. На кінці перекладчик подає і коротку „Літературну фізіономію Богдана Лепкого", в якій згадує також про переклади оповідання Б. Лепкого в хорв. журналі, а про котрі згадував свого часу в „Ділі" п. Кузеля. — І переклад і статтейка доказують нам догадуватися, що д-р Іван Есіх добре схопив дух нашої мови. Та що не завжди нас в надії, чи ...? Надіємося, що він подасть хорв. суспільности і переклад якогось кращого роману з української літератури. — *Василь Войтанівський.*

З судової салі.

Дня 4 і 5 червня н. р. відбулася перед судом присяжних розправа проти Івана Сойки, Михайла Юзькова, Михайла Винара, Иосифа Скольського, всіх з Явора, обвинувачених за злочин грабунку (§ 190, 192, 194). Акт обвинувачення закидав їм, що дня 13 грудня 1918 року, як жовніри української армії ограбили Кароля Фрея в дворі в Лепехівці і того самого дня Иосифа Гофмана, на дісчинаці в Майдані. А крім цього Михайло Винар, що ще в січні й березні 1919 р. ограбив тогож Гофмана. Головний момент процесу зосереджувався в двох протилежних зізнаннях Иосифа Гофмана і о. Иосифа Александровича, пароха Домажиру. По промовах прокуратора і оборонця присяжні судді 12 голосами увільнили всіх 4 від обвинувачення щодо грабунку у Фрея в Лепехівці, 7 голосами увільнили Винара (Поляка) від обвинувачення грабунку у Гофмана в січні й березні 1919 р. а 11 голосами затвердили вину Сойки, Винара і Скольського, щодо грабунку у Гофмана, а 9 голосами увільнили Юзькова. Трибунал засудив супроти цього Сойку, Скольського і Винара на кару 3-літньої тяжкої вязниці. Греко-католицький парох не найшов віри у присяжних суддів. Не можна ще не згадати дуже характеристичного інциденту, який стався, коли почав оборонець говорити по українськи. Трьох присяжних суддів остентаційно витягнули газети і почали читати. Оборонець перервав промову і звернувся до пана предсідника трибуналу, щоби попросив панів присяжних суддів, щоби підчас промови не читали часописів. На це другий член трибуналу пан радник Невядомскі звернувся до оборонця, кажучи, що він уміє говорити по польськи, тому може в тій мові промовляти. В тій хвилі на лавах присяжних суддів піднявся гамір, що вони по українськи не розуміють, і жадають, щоби для них говорити по польськи. Оборонець просив о запротоколування цього інциденту, але трибунал не прихилився до цього внесення. Присяжні судді признали винними трьох людей, які через 2 дні боронилися тільки по українськи і слухали цілий ряд свідків, з яких Українці зізнавали по українськи. Предсідником трибуналу був радник Ангельскі, вотували: Невядомскі і Антоновіч, обвинувачував прок. Пакліковскі, боронив д-р Лев Ганкевич. Присяжн. суддями були: Емануель Гольдберг, прокурент банку, Богдан Богусевич, власник пропезії, Ян Сандецкі, слюсар, Маврикій Альтенберг, інжинір, Едвард Станкевич, урядник банку, д-р Вільчек Евген, дир. банку, Леопольд Бжежаньскі, власник реальности і мулар, Владислав Щурко, ур. Польбалю, Карло Шміл, майстер шевський, Вовнут Ян, упр. фабрики, Карло Зволіньскі, купець, Сюта Марцін, урядн. Товариства нафтового.

Зі спорту.

Вісти з „Українського Спортового Союзу".

Мячеві змагання з 24. травня 1925.

СКР—Україна 16 4:1 (3:0). Змагання тревали всього 70 мінут і майже весь час СКР мав велику перевагу та немов тренував до одних воріт. На оправдання юніорів „Україна" можна би хіба сказати, що склад дружини був дуже ослаблений: недоставало одного сильного грача в нападі й одного на заложі. Чільник „Україна" К. грає незле і добре орієнтується, але бо іться йти на грача і легко дає відібрати собі мяча. Всякі комбінації „України" розбивалися вже на тердії як муp задові так, що воротар СКР-а (особливо г—а), так, що воротар СКР-а має мало роботи. Напад останньої зіграний дуже добре, має дуже метких та звучних грачів і комбінує знаменито. Судіював певно і рішучо п. В. Решетилович. Публики на перезмаганнях було мало і всі думали, що народ зявляється гурмою на другий поважніший меч між станиславівським „Буй-Туром" і „Україною" І А.

Чорно-сині гості і червоні господарі кинули жереб у присутности судді п. А. Луцишина і почалася гра. Ненозвична вона була до попередних змагань. Тала часті з

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

делікатна, повна прегарних комбінацій і напружених моментів. В обох дружин слідно було солідну підготівку, опанування техніки і себе самих. Свідомих провин було дуже мало, ціако грачі запускалися на відсторонь, не сварилися на „лати".

Від початку гра велася під знаком великої переваги „України". Раз-у-раз тиснули „Буй-Тура", так що заложники стояли на половині грища. На жаль напад не використав часто дуже догідних ситуацій. Терлецький (Мумьо) стріляв раз нещасливо і від того часу все лише подавав мяч до середини Мурському або Чорнієві. Ті одначе рідко могли стріляти, бо гості занадто добре їх знають і „обставляють" бездоганно. Перші ворота до „Буй-Тура" стріляв Мурський з заїмака (карного) другі Чорній, для „Буй-Тура" одинокі Козло. Загальний вислід 2:1 у користь „України", наріжників 9:3.

Крім тих трьох з реномованих грачів дуже добрий був воротар „Буй-Тура", раз-у-раз занятий і щастям супроводжений, коли тут прямо гарматні стріли Мурського відбилися об стовпи. Не гірший від нього був і Барусевич, воротар „України", але той мав мало нагоди показати свою вмілість.

З „України" слабшою, як звичайно, показалася залога, особливо Иойко був очевидячки недиспонований. Зате багато ситуацій вияснював п. Гіба, кремезний, нетомимий, сміливий і бистрий, хоч невеликий на зріст. Незле списувався й молодий грач Бирчак.

В „Буй-Турі" вирізнявся поправною грою старий рутинований грач п. Косач, душа клюбу. Фізично Станиславівці представляються гарно, хлопці сильні і витревалі і лиш технікою уступають чоловій дружині українського Львова. Судця — як звичайно — звивався по грищу як хорт, але на щастя інтервеніював рідко.

На нашу публику вже не знати якого способу шукати. Ні залізо, ні „меч", ні перо навіть її не береться. Одиноким способом на витоичеснії смак наших видців було би спровадити дружину Ураґваю „Насіональ" з Монтевідео, але на це „Україні" бракує — фондів. *Т. Франко.*

ОПОВІСТКИ.

З української ґімназії у Дрогобичі. Вступний іспит до І. кляси відбудеться дня 24. червня о год. 9. рано. Зголошуватися належить у дирекції ґімназії до дня 23. червня включно. Вступні іспити до кляс від II.—VIII. відбудуться дня 22. і 23. червня в 8. год. рано. Зголошення до дня 21. червня. — **Д-р Осип Турянський.** 2070 3–5

Дирекція жіночої ґімназії У. П. Т. в Коломиї подає до відома, що вступні іспити до II.—VII. кляси відбудуться в днях 22., 23. і 24. червня 1925. Вступні іспити до І. кляси (як зголоситься що найменше 20 учениць) відбудуться в днях 27. і 28. червня 1925. Письменні зголошення приймає директор Иосиф Чайківський Коломия, вул. Українська 29, 2102 а) 1–2

З ґімназії в Рогатині. Вступний іспит до І кляси в передвакаційному реченці дня 27. червня о год. 8. рано. Вступні іспити до кляс II—VIII. дня 29. червня. Вписи щойно устно або карткою зголошення. — **А. Крушельницький.** 2013

В приватній ґімназії УПТ. з правом прилюдности в Яворові відбудуться вступні іспити до першої кляси дня 27. червня о 9. год. рано. Вписуватися треба до 26. включно. Іспитова такса 10 зол. В 1925/25 шк. р. перша кляса буде г у м а н і с т и ч н о г о типу. Вступні іспити до кляс 2—8 між 22. та 26. червня. Зголошення приймає Управа від 15. до 25. включно. Вписи до вищих кляс відбудуться 27. червня, починаючи з 9. год. рано, виїмково можна буде ще вписатися 29. і 30. червня. — Управитель: **Д-р М. Чайковський.** 2009 3–3

Дирекція дівочої ґімназії У. П. Т. в Станиславові подає до відома, що: 1) вступні іспити до кляс II., III., IV., V., VI. і VII. відбудуться в днях 22. і 23. червня 1925 р.; 2) вступні іспити до І. кляси дня 27. червня від год. 9:30 рано; 3) вписи до кляс І.—VII. на шк. рік 1925/26 відбудуться в днях 27., 29. і 30. червня 1925 року. Письменні зголошення до вступних іспитів приймає вже тепер Управа ґімназії (Станиславів, вул. Липова ч. 80.) — *Н. Даниш.* 2037 4–5

Вступні іспити до кляс II.—VIII. відбудуться 15., 16., 18. і 19. червня а до кл. І. 26. червня. — З Дирекції прив. жіночої ґімназії Українського Інститута для дівчат в Перемишлі. 2084 2–3

Дирекція жіночого семинара У. П. Т. в Коломиї подає до відома, що вступні іспити на II., III. і IV. рік відбудуться в днях 22., 23. і 24. червня 1925. Вступні іспити на І. рік в днях 26., 27. і 28. червня 1925. Письменні зголошення приймає директор Иосиф Чайківський Коломия, вул. Українська 29. 2102 1–2

Дирекція коедукаційної ґімназії У. П. Т. в Городенці подає до відома, що 1) вступні іспити до кляс II.—V. відбудуться в днях 22. і 23. червня; 2) вступні іспити до І. кл. 27. червня від години 9:30 рано; 3) вписи до кляс І.—V. на шкільний рік 1925/25 відбудуться дня 27., 29. і 30. червня 1925 р. V. кл. відкриється, якщо зголоситься відповідне число учеників. — Зголошення, також письменні, приймає Управа ґімназії до 21. червня включно. 2077 1–3

Управа дівочої ґімназії У. П. Т. з правом прилюдности в Тернополі повідомляє отсим, що вступні іспити до кляс II—VI. відбудуться в днях 22. і 23. червня, о год. 2. попол. Зголошення до дня 21. червня в канцелярії Управи. Вступний іспит до кляси І. відбудеться в дни 27. червня о год. 9:30 рано. Зголошуватися можна до 27. червня год. 8. рано. Вписи до кляс І.—VI. будуть відбуватися в днях 29. і 30. червня в часі між 8—12 рано і 3—5 попол. — *Д-р Никифор Гірняк* управитель. 096 1–5

Дрібні оголошення.

КОНЦІПЕНТ з передвоєнною практикою глядає негайно місця. Почта Поморяни, д-р Макух. 2100 1–2

УНЕВАЖНЮЄТЬСЯ військова книжка, виставлена через П. К. У. в „Самборі наназвисько Федьо Дністрянський, син Семена ур. 21/2. 1902 з громади Дністрик дубовий пов. Турка. 2095 1М2

МОЛОЧАРНЮ мало уживана марки „Альфа-Лаваль" дешево продасть Повітова Спілка для господар. і торговлі в Бродах. 2101 1–1

КАВАЛЕР літ 38 урядник державний Х. ранґи бажає пізнати панну в цілях матримоніяльних. Зголошення до Адміністрації „Діла" для „Мирона". 2103 1–1

ШУКАЮ лекції зі середних шкіл на провінції. Предмети з виїмком вищої математики. Почтаки французького. Зголошення під „Студентка" до Адміністрації „Діла". 1–1

ДВІ або одну більшу кімнату в середмістю на бюра потребує негайно Т-во „Союз українських купців". Зголошення у секр. Д. Конюха, вул. Кохановського ч. 5. 2090 2–2

ФУТРО, японські лиси на високого мущину в дуже добрім стані зараз до продажі в робітни Карпяка вул. Куркова ч. 11 а. 2087 2–5

ПОШУКУЄТЬСЯ ліпшої служниці, кухарки на село за добрим винагородженням. Згол. до Адмін. „Діла" під „40". 2082 2–3

ОДНА, евентуально дві панночки ґімназистки глядять приміщення за оплатою на час шести тижнів при інтеліґентній родині в гірській околиці. Зголошення з поданням ціни слати на адресу: Мриглоцький, Львів, Лісна 6. 2076 2–3

ФОРТЕПЯНИ, Піяніна, Фісгармонії першорядних фабрик, найновіші моделі, можливо найдешевше продає, купує, заміняє готівкою фірма, істнуюча від 30 літ ГАНАК Панська 21, Тел. 35–45. 2041 5-10

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ОПОВІСТКА!

Надзірна Рада Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий" з відповідальністю уділами у Львові, скликує на основі § 45 і 47 статута

XXV. Звичайні Загальні Збори

на день 30. червня 1925. о год. 4-тій по пол. в домівці Центробанку у Львові (Ринок ч. 10) з отсим предметом нарад (§ 52 стат.):

1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів.
2) Звіт Надзірної Ради з діяльности за рік діловий 1924. з замкненням рахунків і білянсом з 31/12. 1924. та білянсом отворення з 1/І. 1925,
3) Відчитання ревізійного звіту,
4) Внесення Надзірної Ради на розділ чистого зиску (§. 23 і 45 а) статута),
5) Вибір чотирьох членів Надзірної Ради на місце уступаючих,
6) Вибір трьох членів Комісії Контрольної (§ 52 і) статута).

Право участи в Загальних Зборах мають всі члени Центробанку, що доповнили свої зобовязання відносно вплати уділів по думці постанов зміненого статута (§ 16. і 60.). Кожний член має лиш один голос, незалежно від скількости посіданих ним уділів. За леґітимацію служить уділова книжочка. (§. 50 статута).

На Загальних Зборах беруть участь члени особисто. Правні особи заступають їх повновласники. Повновласником кооперативи й иншої правної особи може бути лише член Дирекції або Надзірної Ради, дотичної кооперативи, зглядно член Управи дотичної правної особи, або в обох случаях особа фізична, що є вписана в реєстр членів Центробанку (§ 51 статута).

Маєтковий білянс за 1924. р. є виложений в льокалі Центробанку (Ринок ч. 10, І. пов.) де члени можуть його переглядати (§. 47).

За Надзірну Раду Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий", з відповідальністю уділами у Львові:

Львів, дня 4. червня 1925.

Д-р Волод. Охримович, в. р. предсідник.
2098 *Д-р Юлій Савчак* в. р. секретар. 1-1

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.